

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Serbovej a sudcov JUDr. Milana Lipovského a JUDr. Igora Burgera v trestnej veci obvineného **Ing. D. M. a spol. pre pokračovací zločin prijímania úplatku** podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona a iné prerokoval na neverejnom zasadnutí 6. júna 2012 v Bratislave sťažnosť prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, ktorú podal proti uzneseniu Špecializovaného trestného súdu v Pezinku, z 9. marca 2012, sp. zn. PK - 2T 40/2011, a rozhodol

t a k t o :

Podľa § 194 ods.1 písm. b/ Trestného poriadku napadnuté uznesenie **sa z r u š u j e** a Špecializovanému trestnému súdu v Pezinku **sa u k l a d á** , aby vo **veci znovu konal a rozhodol.**

O d ô v o d n e n i e

Špecializovaný trestný súd v Pezinku uznesením z 9. marca 2012, sp. zn. PK- 2T 40/2011, podľa § 244 ods. 1 písm. h/ Trestného poriadku obžalobu prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky z 3. novembra 2011, sp. zn. VII/1 Gv 62/09-100, ktorú podal na Špecializovaný trestný súd v Pezinku na obvineného Ing. D. M. a spol. pre pokračovací zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona a iné, na skutkovom základe uvedenom v napadnutom uznesení odmietol a vec vrátil prokurátorovi, nakoľko v konaní zistil závažné procesné chyby, najmä že boli porušené ustanovenia zabezpečujúce právo obhajoby.

Proti tomuto uzneseniu podal v zákonnej lehote sťažnosť prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky a domáhal sa ňou, aby sťažnostný súd postupom podľa § 194 ods. 1 písm. b/ Trestného poriadku zrušil napadnuté uznesenie a Špecializovanému trestnému súdu uložil, aby vo veci znovu konal a rozhodol.

Na základe podanej sťažnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 192 ods. 1 Trestného poriadku preskúmal správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť a konanie predchádzajúce týmto výrokom napadnutého uznesenia a dospel k záveru, že podaná sťažnosť je dôvodná.

Dôvody, pre ktoré Špecializovaný trestný súd odmietol obžalobu a vec vrátil prokurátorovi možno v stručnosti zhrnúť do dvoch okruhov.

Súd prvého stupňa pri posudzovaní otázky, či skutky, ktoré sú predmetom obžaloby, pri správnom použití zákona nie je treba posudzovať podľa iného ustanovenia zákona, ako ho posudzuje obžaloba, skúmal, či obvinený Ing. D. M. v konkrétnom prípade mohol konať v postavení špeciálneho subjektu - verejného činiteľa, ako ho definuje ustanovenie § 128 ods. 1 Tr. zák.

Konštatoval, že skutkové zistenia v konkrétnom prípade nasvedčujú tomu, že ex lége prináležalo právo rozhodovania a moci riaditeľovi Obvodného úradu pre cestnú dopravu a pozemné komunikácie v Košiciach Ing. Š. P., ktorý tieto rozhodnutia i podpisoval. Práve podpis riaditeľa úradu bol aktom obsahujúcim prvok rozhodovacej právomoci, od ktorého záviselo, či nastanú v spojitosti s týmto rozhodnutím jeho právne účinky.

V konaní obvineného Ing. M., ktorý bol poverený len prípravnými úlohami vzťahujúcimi sa na také rozhodovanie, bez práva podpisu, podľa názoru súdu absentuje prvok moci a rozhodovania, a preto prvostupňový súd došiel k záveru, že skutok obvineného Ing. M. pri správnom použití zákona mal byť posúdený ako pokračovací zločin prijímania úplatku podľa § 329 odsek 1 Tr. zák. Skutky obvinených Ing. M. L., J. S., M. V., L. L., M. Ž., Mgr. E. K., P. B., M. T. a Ľ. K. by mohli byť posúdené ako prečiny podplácania podľa § 333 odsek 1 Tr. zák., avšak len za predpokladu, že by výsledky vyšetrovania dostatočne odôvodnili postavenie všetkých týchto obvinených pred súd.

Súd prvého stupňa v dôvodoch uznesenia nespochybňoval, že rozhodnutie vydané v správnom konaní, ktorého výrokom sa uznáva schválenie jednotlivo dovezeného vozidla a ktoré je predpokladom pre prihlásenie motorového vozidla do evidencie vozidiel v zmysle zákona o premávke na pozemných komunikáciách a ktorému sa na základe takéhoto rozhodnutia vydá osvedčenie o evidencii s evidenčným číslom je rozhodnutím, ktoré

je obstarávaním vecí všeobecného záujmu, teda dotýka sa verejného záujmu a má aj širší spoločenský dosah, len spochybnil, že u obvineného M. absentoval pri právomoci, ktorá mu bola v rámci zodpovednosti za plnenie úloh zverená, prvok moci a rozhodovania.

Z listinných dôkazov, ktoré sú súčasťou spisu najmä z opisu štátnozamestnaneckého miesta (č.l. 976) vyplýva, že obvinený Ing. M. pracoval vo funkcii samostatný radca a okrem samostatného odborného spracúvania rozhodnutí a vykonávania kontroly, vykonával aj rozhodovacia činnosť v povoľovacom a schvaľovacom konaní podľa zak. č. 725/2004 Z.z. o podmienkach prevádzky vozidiel v premávke na pozemných komunikáciách. na prvom stupni správneho konania. Je treba súhlasiť s názorom prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, že skutočnosť, že obvinený rozhodnutia vydávané v správnom konaní pri schvaľovaní jednotlivo dovezených vozidiel podľa zákona č. 725/2004 Z.z. nepodpisoval, nemožno vykladať zužujúcim spôsobom, ktorý by ho zbavoval zodpovednosti za vydané rozhodnutia, pretože bol to práve obvinený, ktorý mal nad priebehom schvaľovacieho procesu právomoc disponovať so žiadosťami. Predmetné rozhodnutia síce formálne podpisoval Ing. P., avšak počas celej doby spracovávania spisu, teda od podania žiadosti až do predloženia rozhodnutia na podpis riaditeľovi, rozhodoval o právach a povinnostiach žiadateľov obvinený Ing. M.. Toto oprávnenie mu vyplývalo zo zákona i z opisu činnosti štátnozamestnaneckého miesta, na ktorom pôsobil. Pôsobenie obvineného Ing. D. M. vo funkcii samostatného radcu rozhodne obsahovalo prvok moci i prvok rozhodovania.

Druhý okruh problematiky, pre ktorý prvostupňový súd odmietol obžalobu sa týka posúdenia otázky, či výsledky vyšetrovania dostatočne odôvodňujú postavenie obvinených pred súd, čo závisí od toho, či v prípravnom konaní boli dôkazy potrebné pre meritórne rozhodnutie súdu obstarané v súlade so zákonom.

V tejto súvislosti prvostupňový súd poukázal na to, že za situácie, že obvinení Ing. D. M., M. T., M. V. a L. L. využili svoje právo a odmietli vypovedať, obžaloba sa opiera len o dôkaz v podobe obrazovo-zvukových záznamov, ktoré sú jediným dôkazom v skutkoch prepojených s osobami týchto obvinených, avšak relevantné by boli len za predpokladu, že hodnota odovzdaných bankoviek, či mincí znázornených na týchto záznamoch by bola pri vykonaní súdom zreteľne viditeľná. Špecializovaný trestný súd konštatuje, že po prezretí obrazovo-zvukových záznamov zistil, že hodnota zrejma nie je, a tak skutkové zistenia

o výške odovzdaných finančných prostriedkoch obvinenými T., V. a L. a prevzatými finančnými prostriedkami obvineným M. sú v obžalobe postavené na dôkazom nepodloženej okolnosti, teda na domnienke. Zdôraznil, že výška úplatku je dôležitým hodnotiacim kritériom pri posudzovaní závažnosti – rozsahu škodlivosti trestného činu.

Sťažnostný súd preštudovaním utajovanej prílohy spisu primárne preskúmal, či dôkazy v podobe obrazovo-zvukových záznamov boli orgánmi činnými v trestnom konaní zadovážené zákonným spôsobom, a teda či sú v konaní pred súdom ako dôkazy použiteľné.

Vzhľadom na zistené konštatuje, že pri zadovážení dôkazu obrazovo-zvukového záznamu boli splnené jednak formálne, t.j. procesné podmienky vyžadované Trestným poriadkom na vykonanie konkrétneho dôkazu a jednak obsahové (materiálne) podmienky, t.j. aby úkon bol zameraný na zistenie tých skutočností, na ktoré zameraný a použitý môže byť.

Následne po prezretí si obrazovo-zvukových záznamov, sťažnostný súd nemá pochybnosti o dôvodnom podozrení zo spáchania trestnej činnosti, ktorá sa obvineným kladie obžalobou za vinu. Je pravda, že v konaní sú produkované dve skupiny dôkazov, ale za tejto situácie je len na súde, aby po vykonaní dokazovania na hlavnom pojednávaní sám podľa ustanovenia § 2 ods. 12 Trestného poriadku dôkazy vyhodnotil. V prípravnom konaní dôkazy odôvodňujúce postavenie obvinených pred súd a potrebné pre meritórne rozhodnutie súdu boli obstarané v súlade so zákonom, a preto súdu prvého stupňa nič nebráni v tom, aby vo veci konal a rozhodol.

K námietke prvostupňového súdu, že z obrazovo - zvukových záznamov nie je zistiteľná vo vzťahu k trom obvineným výška odovzdanej finančnej sumy ako úplatku, sťažnostný súd len v stručnosti uvádza skutočnosti. Špecializovanému trestnému súdu isto nie neznáme, že z hľadiska naplnenia jedného zo znakov skutkovej podstaty žalovaného činu nie je rozhodujúca výška úplatku a zákon ani neustanovuje žiadnu hodnotovú hranicu.

Na základe uvedeného možno konštatovať, že v posudzovanej veci neboli splnené podmienky postupu súdu podľa § 244 ods. 1 písm. h/ Trestného poriadku, pretože neboli zistené závažné procesné chyby, najmä nebolo zistené porušenie ustanovení zabezpečujúcich práva obhajoby, preto Najvyšší súd na neverejnom zasadnutí zrušil napadnuté uznesenie

a Špecializovanému trestnému súdu uložil, aby vo vec znovu konal a rozhodol podľa § 194 ods. 1 písm. b/ Trestného poriadku.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.

V Bratislave 6. júna 2012

JUDr. Jana S e r b o v á , v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Anna Halászová